

EN ERINDRINGSFORSTYRRELSE VED AKROPOLIS

Peter Andreasen fik oversat denne tekst sidst i 2022. Det skete i forlængelse af vores stigende erkendelse af at den i al sin lidenhed udgør ikke mindre end højdepunktet i Freuds kliniske lære; det sted, hvor han for alvor og for altid forlader den psykiatriske baggrund der var hans udgangspunkt og åbner op for studiet af de sjælelige tilstande uden at have psykopatologien som forlæg.

På en måde holder Freud dermed op med at have med patienter at gøre og samler sig omkring spørgsmålet om betingelserne for de subjektive positioner som psykoanalysen opdager, for i stedet spørge sig om mulighedsbetingelserne for deres forskellighed. Hvad Peter og jeg den gang havde i tankerne var på sin vis at genoptage alle de 'cases' som Freud fik redegjort for (de fem kanoniske tekster han leverede til os — *Dora, Ulvemanden, Rottemanden, Schreber* og *Den kvindelige homoseksuelle*), i lyset af hvad netop *Akropolis*-teksten fremfører: nemlig, at lige så snart vi objektiverer (ja, objektaliserer, tingsliggør) en 'patient', da udslettes den subjektivitet der således er i færd med at give sig til kende og psykoanalysen umuliggøres. At Freud var klar over det, bevidnes af den omstændighed, at alle disse 'cases' forholder sig til de specifikke vanskeligheder som disse analytiske forløb beretter om (med Schreber som et særtilfælde, kan man sige, men alligevel), og udgør da så at sige negative anvisninger på hvordan-man-gør.

Akropolis ligger på linje med *Drømmetydningen*

- med hensyn til relevansen af deres emne (de beskæftiger sig begge to med 'virkligheden's status og vrangforestillingens plads deri);
- fordi den inddrager Freuds eget sjæleliv (noget han efter *Drømmetydningen* ellers havde lovet sig selv ikke at gøre igen);
- fordi den perspektiverer det kommende arbejde fra Freuds side (med ikke mindst *Manden Moses og den monoteistiske religion* som skelsættende tekst — Peter Andreasen havde den oversættelse på programmet da døden indhentede ham).

At der skulle gå 32 år før Freud kunne forholde sig til den pågældende hændelse, siger blot at studiet heraf krævede at den psykoanalytiske lære var tilstrækkeligt udviklet dertil. Der skulle altså al den tid og mere til før Freud for alvor kunne kalibrere sin opdagelse fra 1890'erne.

For fra oplevelsen i 1904 til produktionen af *Indføring af begrebet narcissisme* (1914c) gik der et årti, og derfra skulle der atter godt et årti til før *En djævelneurose fra det 17. årh.* (1926d), begge tekster man må have *in mente* når man læser *Akropolis*, kunne se dagens lys. Så kunne « *Akropolis* » skrives.

Den uafsluttede tekst fra Freuds hånd *Die Ichspaltung im Abwehrvorgang* (fra 1938 [1940e]), hører uden tvivl med til denne serie af tekster.

Der er afgjort meget at tale om i den forbindelse. En gang om måneden og umiddelbart før Agoraens 'Klinisk Seminar', om søndagen, skal vi prøve kræfter med Freuds erindringsforstyrrelse ud fra følgende vejviser.

	(2024)	
1	6/10	Intro: <i>Das Unglauben</i>
2	3/11	Afpersonalisering og eksistensen
3	1/12	<i>Die Entfremdung</i> og kroppen
	(2025)	
4	5/1	Primær- og sekundær narcissisme
5	9/3	Alienation og separation
6	6/4	Analysens afslutning og <i>la déstitution subjective</i>
7	4/5	Sammenfatning

Læsning af Freuds
« *En erindringsforstyrrelse ved Akropolis* » (1934a)

Perspektiveret med
« *Indføring af begrebet narcissisme* » (1914c) og
« *En djævelneurose fra det 17. årh.* » (1926d)

Koordineret ved Osvaldo Cariola